

“ใช้เฉพาะในราชการ ไม่เป็นสิ่งพึงเปิดเผย”

บันทึก

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติวิทยุสื่อสาร (ฉบับที่..)

พ.ศ. ๒๕..

ตามที่คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๔ เกี่ยวกับร่างกฎหมาย
นายกรัฐมนตรีนคร (ฉบับที่ ๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิทยุสื่อสาร พุทธศักราช ๒๕๕๑ ว่ามี
หลักการที่จะไม่เก็บค่าธรรมเนียมเกี่ยวกับเครื่องรับวิทยุกระจายเสียงแต่อย่างใดเลขตลอดจนการ
จดทะเบียนก็ไม่ต้องดำเนินการนั้น

ข้าพเจ้าได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ไม่ต้องบังคับให้จดทะเบียนและเรียก
ค่าธรรมเนียมเครื่องรับวิทยุกระจายเสียง โดยบอกเป็นกฎหมายนายกรัฐมนตรีนครเป็นการเกิน
อำนาจที่จะออกได้ เพราะมีตัวบทในกฎหมายว่าด้วยวิทยุสื่อสาร กำหนดไว้ดังนี้

(๑) ตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิทยุสื่อสาร พุทธศักราช ๒๕๗๘
แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิทยุสื่อสาร (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๘๓ กำหนดไว้ว่า ห้าม
มิให้ผู้ใดมีหรือมีเพื่อใช้ซึ่งเครื่องวิทยุ เว้นแต่จะได้รับและกระทำตามใบอนุญาต และใบอนุญาต
นั้นสำหรับเครื่องรับวิทยุกระจายเสียงมีอยู่คือ

(ก) ใบอนุญาตให้มีเครื่องรับวิทยุกระจายเสียงเพื่อเก็บไม่ใช้

(ข) ใบอนุญาตให้มีเพื่อใช้ซึ่งเครื่องรับวิทยุกระจายเสียงหรือส่วนใด ๆ แห่ง
เครื่องรับวิทยุกระจายเสียงตามที่ระบุไว้ในกฎกระทรวง

(๒) ในมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติวิทยุสื่อสาร พุทธศักราช ๒๕๗๘ ได้วาง
บทลงโทษไว้ว่า ผู้ใดมีเพื่อใช้ซึ่งเครื่องรับวิทยุกระจายเสียง หรือส่วนใด ๆ แห่งเครื่องรับ
วิทยุกระจายเสียงโดยไม่มีใบอนุญาตมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาท

กฎกระทรวงยกเว้นได้แต่ค่าธรรมเนียม แต่จะยกเลิกไม่ให้ต้องมีใบอนุญาตไม่ได้
ฉะนั้น ถ้าจะดำเนินการตามนโยบายนี้ต้องแก้ไขพระราชบัญญัติวิทยุสื่อสารร่างที่ได้เสนอมานี้

อนึ่ง โดยที่เลิกไม่ให้มีใบอนุญาตแล้วจึงเห็นสมควรต่อไปว่า ควรจะยกเลิก
บทบัญญัติในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติวิทยุสื่อสาร พุทธศักราช ๒๕๗๘ ซึ่งบัญญัติว่า “ใน
กรณีที่ผู้ไม่มีใบอนุญาตให้ค้า กระจายการขาย แลกเปลี่ยน ให้หรือให้เช่าซึ่งเครื่องรับ
วิทยุกระจายเสียง หรือส่วนใด ๆ แห่งเครื่องรับวิทยุกระจายเสียงตามที่ระบุไว้ในกฎกระทรวง
คู่กรณีทั้งสองฝ่ายแห่งการนั้นต้องแจ้งให้พนักงานผู้ออกใบอนุญาตในสามสิบวัน” เสียด้วย
ตลอดจนบทบัญญัติในมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิทยุสื่อสาร พุทธศักราช ๒๕๗๘ ซึ่งเป็น

บทลงโทษการฝ่าฝืนมาตรา ๖ นี้ ทั้งนี้ เพราะเมื่อไม่ให้มีการจดทะเบียนแล้วการบังคับให้แจ้งกรณี
เหล่านี้ก็ไม่จำเป็นต้องมีต่อไป

ข้าพเจ้าได้ปรึกษากับผู้แทนกรมโฆษณาการ (นายถวัลย์ ฤทธิคุณเชนทร์) แล้ว
เห็นชอบด้วยดังที่เสนอมานี้

(นายเสริม วินิจกุล)

เลขาธิการ

คณะกรรมการกฤษฎีกา

มกราคม ๒๔๙๔